

un sofisma.) De modo que quatre expressions sucesives de la voluntat del poble catalán la consagran. (El señor BOET: *El pueblo catalán no; vuestras organizaciones.*) Cállese su señoría que ha tenido que salir de Cataluña para buscar representación. (Fuertes rumores) — El señor BOET: *Porqué habéis atropellado el ejercicio de los derechos.* — El señor SUAREZ INCLAN (don Félix) pronuncia palabras que no se oyen por los grandes murmullos que hay en toda la Cámara. — El señor PRESIDENTE agita la campanilla reclamando orden.)

El señor PRESIDENTE: Ruego a los señores diputados que guarden silencio, porque espectáculos como el que amenaza no es cosa de repetirlos con tanta frecuencia.

Conferència

Com avencàrem en l'últim nombre de EL DEMÒCRATA, el diumenge, dia 2 del corrent mes, el diputat provincial per aquest districte, en Francesc Torras Villà donà una conferència sobre administració municipal, en el saló de sessions de l'ajuntament de la vila de Manlleu.

Per raons de caràcter particular, dit acte no va ésser públic, assistint-hi, invitats, representacions de les societats obreres, de la Cooperativa, societats recreatives, del Foment Industrial, ajuntaments veïns, alcalde de la localitat i regidors i veïns de la vila.

Obrí l'acte l'alcalde de Manlleu, i seguidament el senyor Torras, desenrotllà el tema convingut, començant per analitzar el què han vingut essent els impostos des del segle VI, i fent comparacions per a demostrar que abans hi havia més interès que durant el segle XIX, en procurar que els impostos fossin justos; i vingué a demostrar que l'impost de consums és una monstruositat que ha de desterrar-se dels afers municipals.

Demostrà, ademés, que és l'impost qual recaudació reporta més gastos, i per lo tant, el sacrifici que s'exigeix al contribuïent sobreix important merma ans d'ingressar en les arques municipals.

Glosà les excel·lències de la llei de supressió de Consums, promulgada per en Canalejas l'any 1911, i desmenussà — fent remarcar les aventatges i inconvenients — els diversos impostos substitutius, i la ficció que per a poblacions petites representen alguns d'ells, demostrant, amb profusió de detalls quins són els d'aplicació fàcil, pràctica i profitosa.

Donà compte del bon resultat que ha donat la supressió dels consums, no solament en l'ordre moral administratiu, sí que també en l'econòmic en algunes poblacions, entre vàries, Granollers, llegint una pila de detalls ben documentats, que portaren el convenciment al distingit auditori, de que realment és d'immediata necessitat estudiar amb calma, però resoltament, el problema de lliurar a les poblacions de l'oprobri que representa, en ple segle XX, l'impost de consums, l'injustícia manifesta del mateix, i lo repugnant i atentatori a la dignitat del poble que resulta la seva forma d'exacció.

En tractar de les càrregues dels municipis, s'extengué en consideracions respecte al contingent provincial, que qualificà d'arma caciquista, i demostrà palpablement, que certes poblacions tenen vara alta per a no pagar, com succeix a Vilanova, que deu a la Diputació de

Barcelona la friolera de més de mig mil·lí de pessetes.

Digué que amb l'autonomia municipal tot això desapareixeria, i que, per a aconseguir aquesta, la regional i totes les que siguin necessàries, doncs çò tot significa lliberiat, estava disposat sempre a posar a contribució son esforç, com el posava en aquell moment a la disposició de la vila de Manlleu i sos dignes representants i corporacions, pel què fos convenient als seus interessos morals i materials.

El conferenciant fou molt aplaudit i felicitat per son parlament, essent obsequiat després amb un banquet de caràcter íntim, sortint més tard per a Vich, on canvià impressions amb sos amics polítics; i d'aquesta ciutat sortí per a Granollers, en el tren de les set de la tarde.

B C.

Notes del dia

Podem assegurar que s'espera a decretar la vaga d'Ajuntaments, a que estigui resolta tota la tramitació de quintes, la més important i delicada, encarregada a aquells organismes.

Això, es fa d'acord entre el Govern de Madrid i en Cambó, i ho afirmem amb tota certesa, assegurant que no hi ha ningú capàs de desmentir nos.

Aquesta és la teatralitat sentimentalista de la Lliga.

Pobre Catalunya!...

Catalunya necessita saber en quina data els exministres del Rei, senyors Rodés, Ventosa i Cambó varen fer renúncia de les cesanties que els pertocquen per haver prestat sos serveis a la Nació espanyola, *sense parlar per res d'autonomia*.

Esperem la resposta assentats.

EL CONCERT DE L'ORFEÓ

De verdader aconeteixement pot qualificar-se el concert que diumenge passat va donar l'Orfeó Granollerí en La Unió Lliberal, en celebració del tercer aniversari de la seva fundació a la benemèrita societat.

Ja molt abans de l'hora anunciada per a sa celebració, s'havien omplert totes les localitats de l'espaiós saló teatre, malgrat el temps rúfol i fred, que certament no convidava pas a sortir de casa. Això, dona idea de l'espectació que havia despertat l'anunci del concert i de l'ànsia que hi havia per a aquilatar la valor artística de la important entitat cultural que tant bé dirigeix el mestre En Aureli Font.

Convidat expressament, assistí a l'acte el llorejat compositor en Antoni Pérez Moya, junt amb sa distingida família. A l'eixir la massa coral, guiada per sa hermosa senyera, el públic tributà una sorollosa salutació en forma de llargs aplaudiments.

Fet el silenci, que en pocs moment restà absolut, començà la primera part amb el «Cant a la Senyera» del mestre Millet, en l'interpretació del qual, mestre i deixebles, hi posaren tota l'expressió que l'excelsit del valent i encoratjador himne, fa vibrar en els cors.

Seguiren les demés composicions, interpretades justíssimament i cada una amb les delicades modulacions característiques, essent

objecte totes elles de verdaderes ovacions, especialment «Els tres tambors», Sant Josep i Sant Joan» i «La nina i el moliner», que varen haver de repetir se. En acabar-se de cantar aquestes dugues darreres composicions, i a insistents requeriments del públic que l'ovacionava, va haver de sortir el mestre Pérez de la llotja que ocupava i anar a l'escenari a saludar, junt amb el mestre Font, a la nombrosa concurrència.

Després d'un descans de mitja hora, tornà a les taules l'Orfeó, i començà la segona part. Amb el mateix acert, o més si cab, que en la primera, interpretà la massa coral les obres que figuraven en el programa, sobressortint d'entre elles, «El pardal», «En l'enterro d'un nin», «La cançó del Lladre», i finalment, i amb acompanyament de l'orquestra «La Moderna», la producció de Grieg «La Pàtria Nova», mereixent totes els honors de la repetició.

En conjunt, fou, el de diumenge, un concert com no s'havia escoltat mai a Granollers. Baix aquest concepte, el mestre Font mereix que no se li regategin els elogis, que té ben merescuts, sobre tot per l'acurament amb que fà cantar als seus deixebles. Ahir, sentíem cantar; avuim, fruïm de les emocions i dolceses d'aquests cants. El públic s'adona del caràcter just que té cada obra. Aquest és el millor elogi del mestre Font; aquesta és l'essència d'un Orfeó. Força declaradament ho deien les cares dels oients, en les melangioses harmonies de «El testament d'Amèlia», i en les parrafades endolades de la mística «Mort de l'escolà». En ambdues composicions, la feina del mestre Font és immensa: en la primera, fent sentir a la massa coral tota la tristesa que diuen aquelles polifonies, acompanyant el plany postrer de la solista. Es una composició, «El testament d'Amèlia», delicadíssima, que feu impressió al públic, encare que, per son mateix caràcter, el deixà com sospès i corglassat. No obstant, refet de l'encantament, es tributà una calorosa ovació als cantaires, en especial a la senyoreta Assumpció Santauginí, que cantà la seva part amb justesa absoluta i amb acurada fraseologia, que també ha adquirit sots la batuta del mestre Font.

En la segona composició, «La mort de l'escolà», cridà l'atenció, en primer lloc, el ritme més magestuós i propiament elegíac donat a l'obra. Després, la justesa de cordes, que feien un conjunt incomparable, bo i esmenant els defectes que, en aquesta obra més que en cap altre, tenien arrelats els orfeonistes; sobre tot en el redoble de campanes, que are, amb l'inflexió de les veus dels nins, feia aparèixer com a realment naturals.

Particularment se distingiren, ademés de la senyoreta Santauginí, a la qual obsequiaren els seus admiradors i companys amb una rica «corbeille», lligada amb esplèndida llaçada dels colors nacionals catalans, el nen Amadeu Revira, qui amb força despreocupació cantà el solo de «En l'enterro d'un nin» i «Sant Josep i Sant Joan»; i els joves Miquel Vila i Josep Tintó, no obstant i haver de dir, d'aquest últim, que cantà la seva part amb un xic de por.

Finalment, l'orquestra «La Moderna» acompanyà «La Pàtria Nova», com ja ens té acostumats, essent acollit, el vibrant final del ja popular himne de Grieg, amb una esclatant ovació que, com ja hem dit abans, obligà a que es repetís. Es que mai, com diumenge passat, l'havíem sentit tant valent i tant vibrant. En el conjunt de l'orquestra hi desta-